

tet i Mai 1865, er uheldig og lider af mange meget væsentlige Mangler, set fra Forsvarsministerierenes Standpunkt. Jeg skal derfor ikke vende tilbage til mine Bemærkninger om denne Kontrakt og dens Indhold; hverken den ærede Ordfører eller Andre have i den Henseende afkræftet min Indsigelse mod dette Anlæg paa dette Sted. Derimod mente den ærede Krigsminister, at han ved de nye Bestemmelser og ved nye Underhandlinger, som have fundet Sted, har søgt at høde paa disse Ulemper, hvoraf Kontrakten led. Jeg skal i Forbigaaende anføre, at naar den ærede Ordfører kalder Betingelserne en Kontrakt, da udgives de ikke derfor; de udgives egentlig kun for Anhydninger, paa hvilke man kan bygge videre, inden Kontrakten endelig afluttes. Men saa længe Kontrakten ikke er fastslaaet, kan der selvfølgelig ske meget væsentlige Forandringer i den endelige Affattelse, som Ministeren tror at kunne undertegne, hvis han overhovedet tror at kunne undertegne den. Og det er ikke usandsynligt, at, hvis Thinget vil, kan denne Forhandling faae Indflydelse derpaa. Jeg vil gjerne indrømme den ærede Minister, at han i enkelte Punkter har søgt at raade Bod paa den uheldige Kontrakt af 1865; men jeg vilde anse det for langt onskeligere og heldigere, om den ærede Minister havde sagt: „Jeg anerkjender ingen Kontrakt af 1865, for mig eksisterer der ingen saadan Kontrakt. Jeg kan hverken gaa ind paa at overlade en Bet eller paa Nogetsomhelst af Alt dette; for mig eksisterer ingen bindende Bestemmelse med Hensyn til Forbindelsesledene imellem Virksomheden af mine Batterier.“ Og jeg er overbevist om, at, hvis den ærede Krigsminister havde hævdet denne Paastand — enten den daværende eller den nuværende — og søgt Bevillingsmyndighedens Samtykke til at hævdet den, vilde han have faaet det paa ethvert Punkt. Han vilde have faaet det, det er jeg overbevist om, i en langt varmere og udtrykksfuldere Tilslutning, end han forleden Dag fandt i en anden Sag, hvor han troede at maa hævde sine Staters Interesser. Men den ærede Minister er samtidig med, at han tror at kunne høde Noget paa de beklagelige Betingelser i denne Kontrakt,

gaaet videre paa Indrømmelsernes Straaplant. Han har sluttet som saa, at, naar nu Det en Gang har dannet, saa var det naturligt, at man fik en Bet fra den ene Del af en Virksomhed til en anden, som det private Selskab kunde ønske. En ny Minister kan komme og sige: Sa, naar nu Den er anlagt, og Beten en Gang er bevilget, saa er det ikke mere end billigt, om vi gjøre yderligere Indrømmelser til denne eller hin Side, og saa kunne vi fortsætte saaledes, at jo videre man gaar, desto mere uklar bliver Grændsen mellem, hvad der i dette Forhold er Statens, og hvad der er Privates. Jeg kan imidlertid ikke erkjende de Bevisers Tilstrækkelighed, som den ærede Minister anførte for, at alle Vanstueligheder skulle være fjærned, f. Ex. for brandfarlige Ting, ved disse to mindre Løb. Jeg lader dette staa hen, men jeg maa fremdeles hævde, at Bestemmelsen om, at Anlæg paa Den kunne demoleres i Tilfælde af Krig, ingenlunde har den Betydning, som man vil tillægge den, men kan fremkalde meget væsentlige Hindringer for Krigsbestyrelsen. Have vi en svag Minister paa Pletten til den Tid, kan han ved den Indvirkning, som saa mangfoldige Interesser kunne udøve paa Ministeren og paa hans nærmeste Omgivelser, da der maa staa Hundredestusinder paa Spil, let ledes bort fra at gribe de kraftige Forholdsregler, som ere nødvendige, og i ethvert Fald vilde Bærdier gaa til Spilde, som, anlagte paa et andet Sted, ikke behøvede at gaa til Spilde. Allerede dette vil være et Tab. Den høitæredede Minister har erkjendt, at det hele Arrangement er til væsentlig Ulempe for Skydningen, men jeg tror, at Ulemperne ere endnu meget væsentligere, efter at man har taget Kvintus i Brug til Sominemateriel, og efter at man overhovedet i disse Farvande har begyndt med disse Sominer. Jeg siger, at jeg tror det; jeg stiller det for Dvrigt hen. Den ærede Ordfører mente, at der var opnaaet en væsentlig Lettelse og Indrømmelse fra Vedkommendes Side mod Staten, idet man nemlig hadde faaet Tilladelse til at gaa over Den fra Lynetten til Kvintus. Sa, det er virkelig store Ting, at man har villet tillade en Sti over Den for den lille Klut Folk, der skal være paa